

EL ROSTRE DE LA IMMIGRACIÓ

SALVADOR MARTÍ I PUIG

El Molt Honorable President de la Generalitat va declarar fa pocs dies que havíem de plantejar-nos l'acollida de nous immigrants al nostre país. Però no es tractava pas d'un gest generós, sinó que era producte del temor que la poca falera reproductiva dels nostres conciutadans comportés la fallida del sistema de pensions i la manca de mà d'obra.

Davant d'aquesta declaració d'intencions del President hi ha dues qüestions que em preocupen. La primera és que, malgrat la crida del nostre mandatari, la coalició que aquest lidera és una de les formacions que a Madrid recolza amb més entusiasme (o submissió?) la proposta del govern del *Partido Popular* de fer encara més restrictiva i onerosa la Llei d'Extrangeria. La segona, és la visió estrictament economicista que té el nostre President (i, com ell, molts polítics i un notable sector de la societat catalana) del fenomen de la immigració —que redueix a les persones que emigren a simples braços, mans i boques. Crec que és necessari reflexionar sobre aquesta percepció generalitzada del fenomen migratori que contempla als qui cercen un lloc de treball, una nova vida i un xic de dignitat fora dels respectius països, com a una simple mercaderia — i mai com éssers humans amb drets i deures.

I és que massa sovint no tenim ni idea del que parlem quan parlem d'immigració. Ens sembla difi-

cil visualitzar qui poden ser les persones que accedeixen a ser «transportades» durant hores i hores dins de la bodega d'un camió; que s'arrisquen a creuar l'estret que separa l'Àfrica d'Europa sobre quatre teulons en forma de barca; o que s'esperen setmanes i mesos en campaments situats a Ceuta o Melilla tot esperant que un dia els donin un permís per a accedir al «somni europeu»...

L'altre dia, tot xerrant amb un company de la Facultat, aquest va comentar-me que la gent que accedeix a passar pels tràngols esmentats en el paràgraf anterior ha d'estar molt desesperada. I és que la televisió, la premsa i la ràdio ens mostra el col·lectiu d'immigrants com una massa anònima, grisa i sense rostre. Fins i tot hi ha els qui, directament, els atribueixen l'estatus (quasi delictiu) d'il·legals! Però les persones que emigren tenen rostre, il·lusions, dignitat i una vida plena de somnis —que són allò que els empeny a llançar-se a aquesta «aventura temerària» que suposa l'abandó del seu país.

No sóc expert en aquest tema, però he tingut força contacte amb el món de la immigració llatina que pretén arribar als Estats Units, i he de dir que la gent que la conforma són persones amb rostre, il·lusions, dignitat i afanys. I tot això malgrat la seva «disposició» a creuar el *Río Bravo* dins d'un camió ple de sorra; de pagar cinc mesades a les

«màfies» de Tijuana per a que els traslladin d'una riba a l'altre que separa el Primer món del Tercer; i de ser víctimes dels maltractaments i les vexacions que la policia migratòria nord-americana (la *migra*) els sotmet si els empaita. Perquè hi estan disposats? Doncs perquè, a pesar del mal tràngol que suposen aquests moments d'angoixa, tenen el valor i el coratge (a l'igual que molts dels nostres avantpassats) de voler fer realitat els seus somnis. Costi el que costi!

Recordo un vespre a Condega (Nicaragua), aviat farà quatre anys, que vaig conèixer una noia de quinze anys. Es dia Clara, i era senzilla, bonica i espavilada. Vam parlar una estona a la plaça major del poble i va dir-me que l'endemà se n'aniria d'*il.legal* a Costa Rica. Deixaria el seu nadó —ja era mare— a casa dels seus pares i cercaria, a un país que no era el seu, la feina i l'espai que no podia obtenir en una Nicaragua econòmicament exaurida. Coneixia d'altres amics i amigues que ja ho havien

fet: es tractava de dotze hores d'autobús, dues de barca per a creuar el *Río San Juan* i cinc hores de camí esquivant a la policia fins arribar a la ciutat fronterera (ja a Costa Rica) de *Los Chiles*. Un cop allí hauria de cercar allò que la seva terra no li oferia: una feina.

Mai més n'he sabut res -ni d'ella ni del desenllaç de la seva «aventura». Però cada cop que escolto a les notícies que han enxampat (a vegades vius i d'altres cadàvers) emigrants que pretenien arribar a l'aparador llaminer que avui és Europa em ve a la ment el rostre de la Clara o d'altres coneguts nicaragüencs, salvadorencs o mexicans que tenen com a objectiu el mateix que tots nosaltres: cercar un entorn que els ofereixi l'oportunitat de dur una vida plena i amb dignitat. Però per a poder fer-ho ells han de tocar el dos del seu país i arriscar-se. Aquest és el rostre de la immigració: el de les persones que cerquen quelcom millor per a ells i per als seus fills.